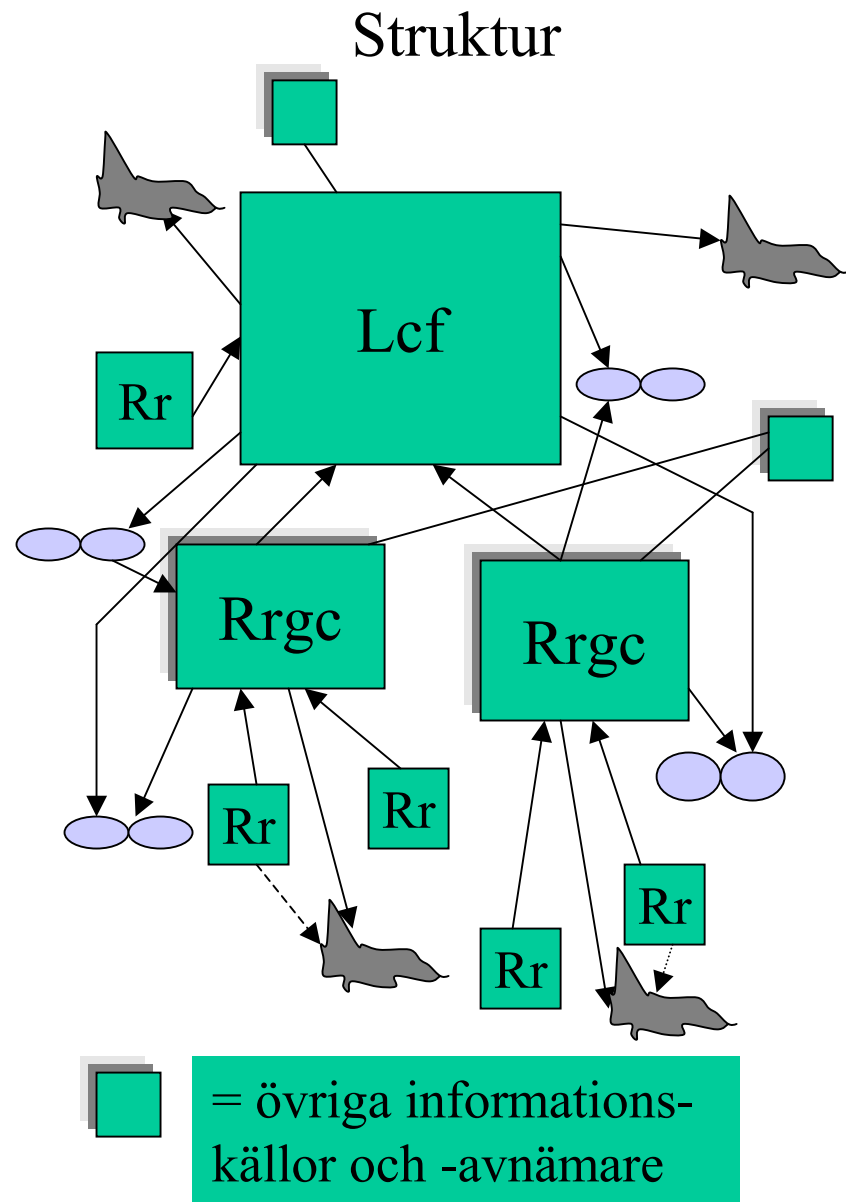

Stril 60

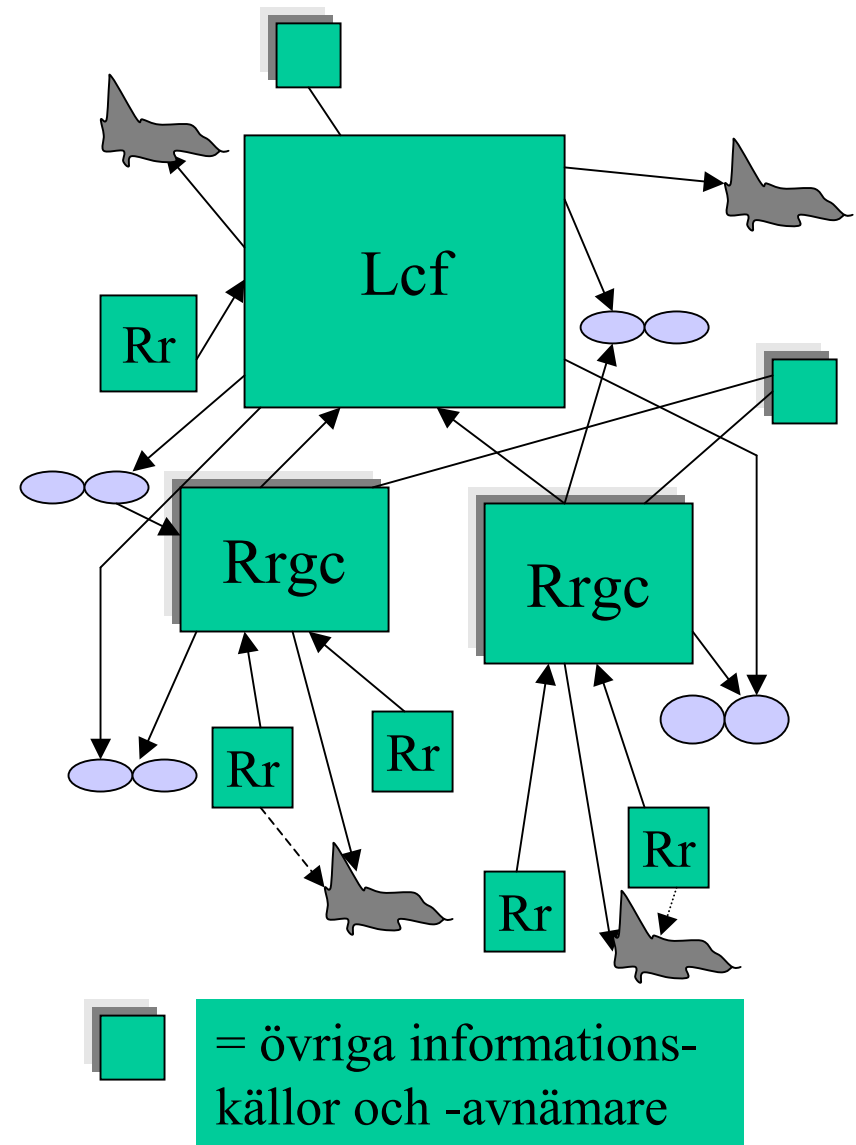
- Centraliserat beslutsfattande grundat på sammanställning av information från hela ansvarsområdet (sektorn)
- De tekniska möjligheterna medgav inte fullständig centralisering. Man arbetade därför i tre nivåer:
 - Luftförvarscentraler
 - Radargruppcentraler
 - Stridsledningceller
- Insamling av radardata skedde till att börja med över bredbandslänkar. Det var en av anledningarna till att radar-gruppcentraler (rrgc) infördes.
- En del av jaktstridsledningen lades på rrgc, och de blev i stor utsträckning autonoma ledningscentraler.

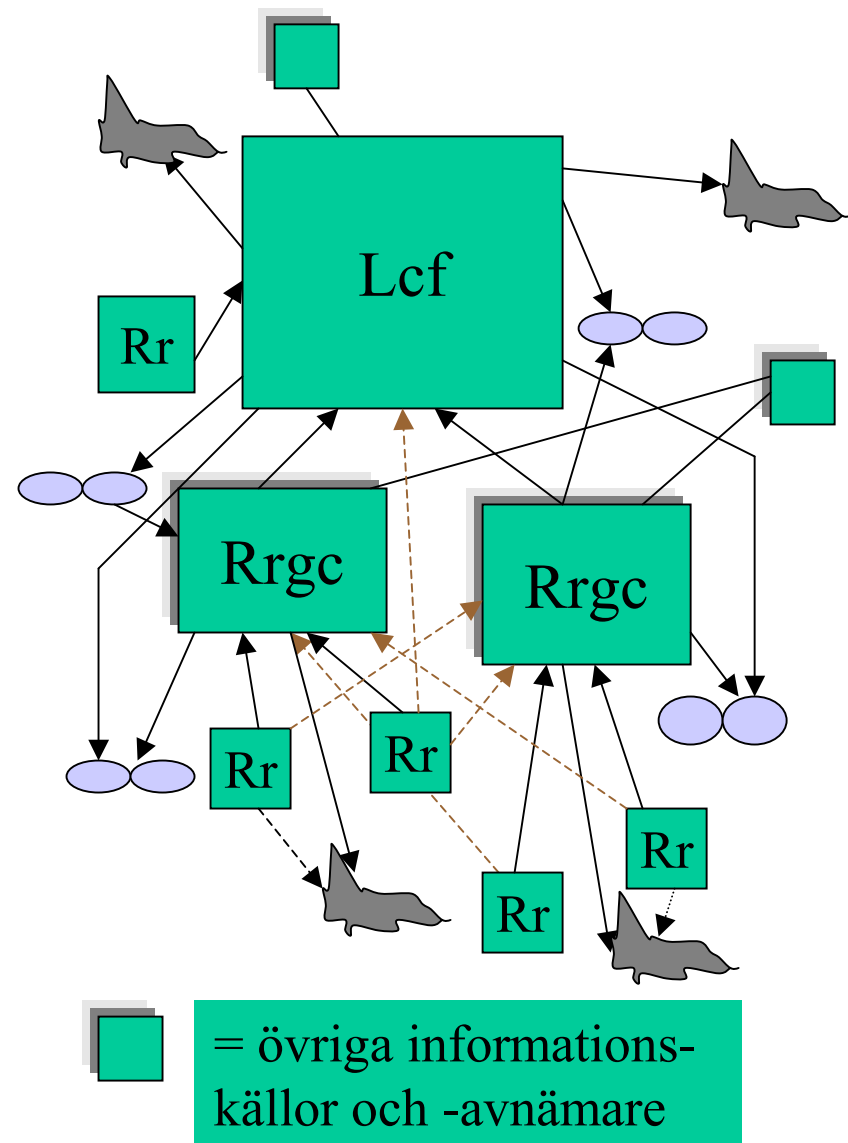
Rrgc sände sammanlagrad målinformation till luftförsvarscentralen (lfc), där den presenterades och låg till underlag för överordnad insatsledning och alarmering m.m.

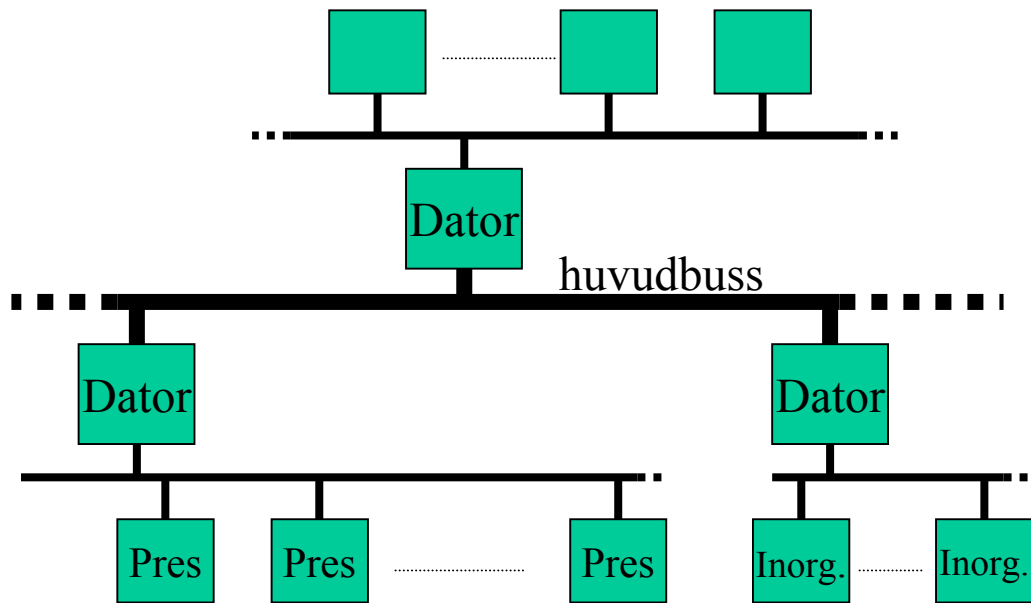
Arkitekturen blev hierarkisk och tekniskt uppbyggd på kommunikationsmöjligheterna.

Det fanns inte någon lämplig kommunikationsstandard att tillgripa annat än i det fysiska skiktet, så vi införde en egen standard, KFF, Televerket och försvarsindustrin i samarbete.

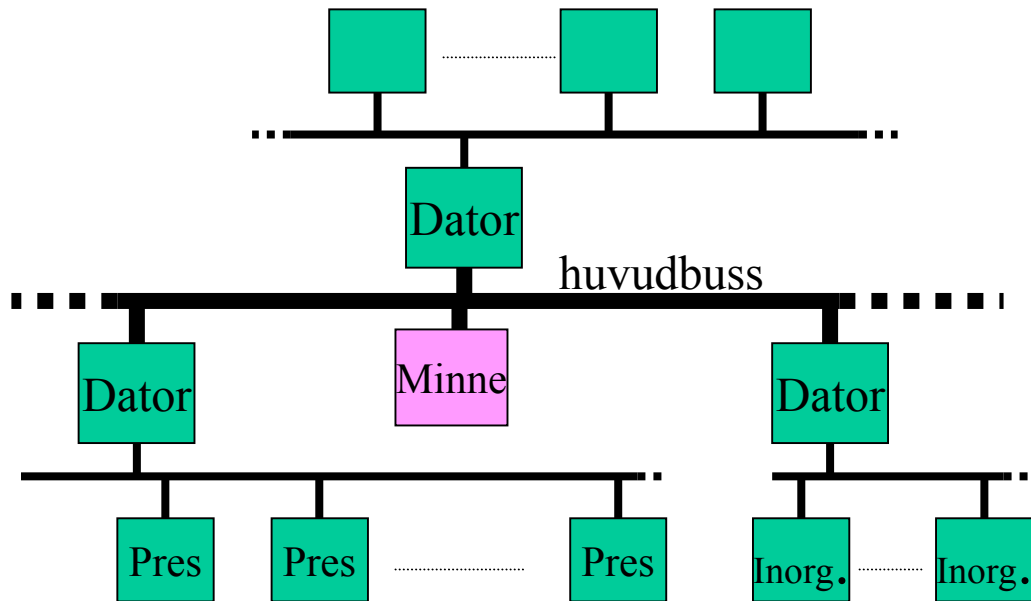
•En ny ”plattare” arkitektur infördes i slutet på 1960-talet, då FOA (dåtidens FOI) löste problemet med att automatiskt ur en ”rå” radarbild tillräckligt väl extrahera verkliga mål. Nu behövde radarstationen plötsligt bara sända koordinater för mål i stället för hela tid/amplitudbilden som video. Bandbreddsbehovet minskade därmed drastiskt från flera MHz till bara några kHz. Den fysiska strukturen blev nästan oförändrad, men tjänsten ”att leverera radarbild” blev plötsligt tillgänglig varhelst det fanns en tillräckligt god telefonförbindelse.

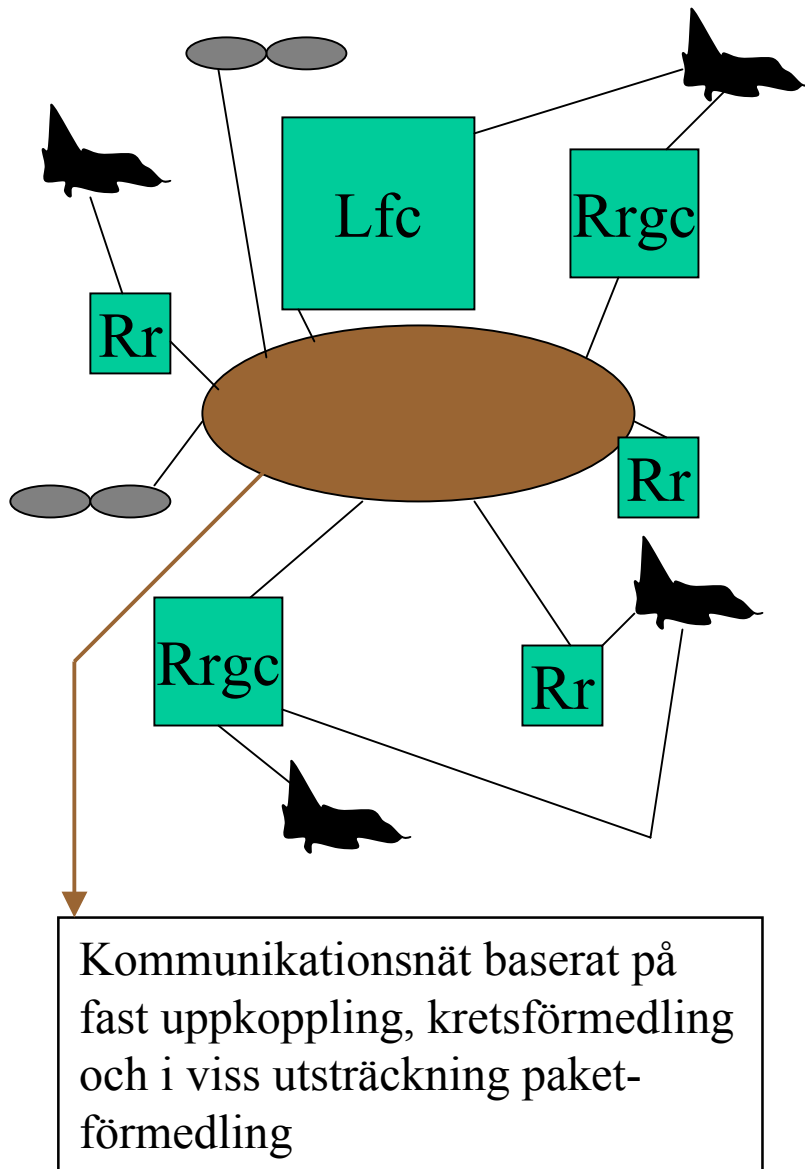

I centralerna skedde databehandling och presentation på olika sätt. Lfc hade mycket analog teknik och var till stora delar uppbyggd med elektronrör, men det centrala datorsystemet, TAC, var helt transistoriserat liksom det s.k. centrala minnet. Rrgc konstruerades för digitalteknik och var helt transistoriserat.

I rrgc, t ex, fanns flera datorer med sina respektive uppgifter, för målföljning, interceptberäkning och presentation. En utveckling skedde mot samverkande datorsystem i centralen, Varje dator hade sin egen buss, till vilken annan utrustning var ansluten. Datorerna kunde sedan kommunicera med varandra över en "huvudbuss", ett slags rudimentär *client/server-arkitektur*.

En stark förbättring innebar det när de olika ”funktionsdatorerna” kunde kommunicera med gemensamma data via ett gemensamt minne, *multi accessible memory*, som tekniken gjorde tillgängligt under sjuttioalet. Nu började arkitekturen få moderna drag, och så småningom, när datorerna byttes ut mot modernare av samma slag, blev arkitekturen väldigt lik den som numera baseras på LAN.

Samtidigt hade under 80-talet möjligheterna till extern kommunikation skapat försvarets X.25-nät, som återspeglades i en ny uppsättning meddelanden, typ 8000 (främst i marinen). I centralerna (nu utökade med rrgc/T) fick varje operatör tillgång till mer avancerad information utan mellansteg och externt kunde man enklare överföra information mellan flera sektorer. Platt!

Rent tjänstemässigt blev det en arkitektur där praktiskt taget alla centraler hade (kunde ha) tillgång till all tillgänglig information och kunde nå (inte alla, men väldigt många flera) behövande avnämare av information. Detta blev ett steg mot StriC och ännu modernare system av system.

Obs! Strukturen kunde ofta behållas medan man moderniserade infrastrukturen.